

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ЖЕНИХ

Превод от руски: Борис Младенов-Young, 2011

chitanka.info

Една търговска дъщеря —
Наташа, се затрила.
След три дни вкъщи си дошла
и паднала без сила.
Тревожни майка и баща
я питали, где е била.
Тя плаче и въздиша,
трепери, едва диша.

Тъгували те месец, два...
Накрая се предали,
но тайната ѝ за беда
така и не узнали.
Тя станала като преди
засмяна, с розови страни,
пред портата седяла
и с дружки си играла.

Веднъж пред портата така
спокойно с тях седяла
и тройка с дива бързина
по пътя се задала.
Младеж стоял непоклатим,
конете си завил с килим;
команди им издава,
с камшик ги направлява.

Той приближил и я видял.
Наташа го видяла.
Той като вихър прелетял,
тя смъртно пребледняла.
„Това е той! Познах го! Той!“ —
надала тя неистов вой,
към къщи полетяла,
„Спасете ме!“ — крещяла.

Обзела близките печал,
поклащали главите.
Баща ѝ питал, пощурял
и майката, сестрите:
„Кой те обиди ни кажи!
Какво те мъчи и гнети?“
Наташенка оклюмва
ни дума не продумва.

Сватовница на сутринта
дошла в момински двори;
Наташа щедро хвали тя,
с баща ѝ тъй говори:
„Аз виждам стоката у вас,
но купувачът е у нас,
левент красив, разумен,
добър и сладкодумен.

Богат е и пред никой той
в поклон гръб не превива...
Достойнствата му нямат брой —
момчето си го бива.

Жена си с кожено палто,
със перли, с пицно облекло,
със пръстени от злато
ще надари богато.

Видял я вчера на езда,
с другарки да играе
и с хубост в миг успяла тя,
ума му да замае.“
На прага сватята седи,
приказва, доводи реди...
А бъдната невеста
мълчи край тях злочеста.

Съгласие бащата дал,
направили годеща —
Наташа в църква под воал
ще влезе със младежа.
Момата в ранни младини
с мъж трябва да се задоми,
огнище да му свие,
с деца да се сдобие.

Изправила се тя пред тях,
но се поколебала,
избухнала във плач и в смях,
и се разтресла цяла.
Към нея сватята търчи,
с вода студена я пои,
и плисва пълна чаша
в лицето на Наташа.

А тя добила ум и сваяст,
им рекла по неволя:
„Добре! Ще ви послушам аз,
да бъде вашта воля.
Жениха доведете тук,
печете хляб, месо, суджук
и пчелен мед вадете,
на пир съд призовете!“

БАЩАТА:

„За теб Наташа, ангел мой,
аз всичко ще направя!“
Голяма сватба вдигнал той,
тъй както подобава.
Почтени гости надошли —
шеги, закачки, веселби,
другарки пеят, плачат,
летят шейните, скачат...

Женихът скоро там дошел,
звънят, трещят стакани,
с наздравница черпак поел
сред гостите пияни.

ЖЕНИХЪТ:

„Защо, приятели добри,
невестата ми днес мълчи
и ни яде, ни пие —
каква ли мъка крие?“

ГОДЕНИЦАТА:

„Ще ви разкрия най-подир
аз своята неудача,
защото нямам вече мир
и денонощно плача.

Кошмар сънят ми тих смути.“

Баща ѝ: „Сън? Какъв? Кажу!
Я обясни, какво е
дете любимо мое!“

„Сънувах — обяснила тя —
гора непроходима;
бе късно, светеше луна
през облак едва зрима.
Сред тази пустош аз вървах
сама и ме обхвана страх,
дочувах шумолене
на борове край мене.

И изведнъж отпред тогаз
селяшки дом изникна;
на входа тропах, виках аз
но никой не откликна.
Врата откряна... Гледам там
мъждука свещ във хол голям
и вред сребро и злато,
и пищно и богато.“

ЖЕНИХЪТ:

„Чудесен сън! Вещае той
брак с бъдеще богато.“

ГОДЕНИЦАТА:

„Почакай, господарю мой!

Аз на сребро и злато,
на кърпи, платове, брокат,
на плюш, килими с пъстър цвят
цял час се наслаждавах
и им се удивлявах.

Но ето чух младежки глас
и тропот на копита;
врата притворих, клекнах аз
зад печката прикрита.

И чувам още гласове —
видях дванадесет мъже
и с тях и гълъбица
красавица девица.

Нахлуха шумно изведнаж
иконата закриха,
насядаха без «Отче наш»
и шапки не свалиха.

На лично място — по-стар брат,
на дясно — втори брат, по-млад,
на ляво — гълъбица,
красавица девица.

Гълчава, песни, смях и звън,
разпуснато безделие...“

ЖЕНИХЪТ:

„Че не е страшен твоят сън,
вещае той веселие“.

ГОДЕНИЦАТА:

„Постой, не съм свършила аз.
Измина може би цял час,

гуляят им бушува,
девойката тъгува.

Не пие, не яде... мълчи,
поток сълзи пролива,
а братът старши нож върти,
във нея поглед впива.
И изведнъж с див бяс в очи
той хвана нейните коси,
косата ѝ отсече,
девойката посече.“

„Небивалици са това —
женихът обяснява,
но не тъгувай, спри плача
и имай с нас забава!“
„А от чия ръка, кажи,
е този пръстен? Погледни!“ —
Наташа тъй мълвяла
и пръстена въртяла.

Той затреперил, пребледнял...
Наскачали мъжете.
И заповед съдът издал:
„Убиеца хванете!“
Злодеят там бил заловен,
осъден и обезглавен.
Прослави се Наташа
и приказката наша!

А. С. Пушкин

Свободен превод от руски — 2011 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.